

trošcht, wošchewjenje a pošylnjenje jeho dusche. W tym času, hdyž dyrbi bórny šo zyle pokasacz we wotroczkowym šchtalcze, pschelama hišcže junu jeho bójska krašnoscz tón wotroczkowy šchtalt; hdyž dyrbi hlubje a hlubje dele stupicz do niskoscze a bórny bycz „šanicžowany a najhubjeńšchi bješ ludzimi, jedyn muž tych boloscžow“ (Jes. 53, 4), šjewi šo prjedy wěšcženju podobuje jeho pschichodna krašnoscz; hdyž nětk dyrbi našch hrěch na šo wsacz a šo pod poklecžom našeho hrěcha w próšche bėdžicz a na tšchizju šawolacz: „Mój Božo, mój Božo, cžoho dla šy mje wopušcžiz?“ da jemu Wótž hišcže junkrócž to šwėdzenje: To je mój lubny Šsyn, na kotrymž ja mam dobre špodbanye. To wscho jemu k trošchtej, šo by štrošchtny šchol k šwojemu cžerpjenju, to wscho jemu k wošchewjenju a pošylnjenju, šo by jako móžny bėžal po šwojim pucžu (Př. 19, 6) we wješetej wěštošczi, šo póndže psches niskoscž k krašnosczi, psches boloscž a šmėch k dokonjanemu pschekrašnjenju.

Abó dziwášch šo, šo praju: jemu k trošchtej, jemu k wošchewjenju a k pošylnjenju? Myšlišch šebi něhdže, šo wón wschať trošchta njetrjebášche, tón Šsyn Boži, a šo tajkeho pošylnjenja jemu trjeba njebėšche, temu móžnemu Rnjesej? Dopomń šo wschať, šo bu tež w Gethsemane psches jandžela pošylnjeny, hdyž šo se šmjercžu bėdžesche. Njeje jemu tež tam trošcht byl, šwojich wučžomnikow blisko wočoło šebje mėcz, abó njepntášche wón tola tón trošcht a njeskoržesche, šo jeho njenamaťa? O moji lubowani, hladajny šo wschať tych wopacznych myšlow, jako by jeho cžerpjenje po prawym žane cžerpjenje njebyťo, jako by jeho šmjertne bėdzenje bylo próšue šdacze. Wón bė cžlowjek jako my, wėrny cžlowjek, a je jako wėrny cžlowjek žyťu boloscž cžerpjenja, wschitke te njewurjeknjene cžwile tak hluboko šaczul, kaž bychmy my je šaczuli, haj wón je jako cžisty a bješhrěšchny wscho hišcže hlubšcho šaczul. Wón je tež tehdy prjedyšaczucze mėl wschitkeho teho cžěžkeho, šchtož na njeho cžakašche, a psched nim tšchepotať, kaž wschať šam wot šwojeho cžerpjenja tak praji: „Ja mam šo dacž tšchczicz i tšchcženizu, a kaž tšchnje mi je, hacž dokonjane budže“ (Kuf. 12, 50)! Haj, wón bė trošchta potrjebliwy. A tónle trošcht je šo jemu dostať w pschekrašnjenju na horje. Tam je jemu tón Wótž pokasať jeho pschichodne